

Archibaldi Pitcarnii Scoti,

*Medici Præstantissimi,**Qui fatis concessit X. Kalend. Novemb. Anno Æræ Christianæ
vulgaris M. DCC. XIII. Ætatis suæ LXI.*

UI D frustra erepti fatis quæramus, Amici,
Pitcarni meritis carmina digna dari?

Cum Musæ Charitesque omnes comitentur ademtum,
Et tantæ cladi se superesse negent;

Squalidus & luctu vatum Deus, almus Apollo,

Abnuat ipse suam ferre vocatus opem.

Sed neque jam doctas opus implorare sorores,

Irrita vel Clario fundere vota Deo:

Te tua, Pitcarni, celebrant, te, maxime vatum,

Carmina Mœoniis æquiparanda modis;

Quæ te Pegasea tollunt super æthera penna,

Nec nisi cum mundi sunt peritura rogo.

Hæc licet insignis tibi laus, ac propria, magni

Ingenii pars est quantula at illa tui?

Namque sui Natura parens penetralia regni

Et vasto pandens munera clausa sinu,

Quæ priscos latuere Sophos, latuere recentes,

Condi uno voluit pectore cuncta tuo.

Cumque prius duris vinclis Medicina jaceret

Obruta, barbariem sævaque fata gemens,

Auspiciis rediviva tuis fastigia tollit

Ardua, & excusso libera colla jugo.

Ac velut Hesperiiis lotus modo Lucifer undis

Cum micat, aut niveis vecta Diana rotis,

Destituit stellas alias sua lux; ita postquam

Ingenii effulsit flamma corusca tui,

Amittit decus omne Cœus, decus omne Gæmus,

Nec retinent faciem cætera turba suam;

Quique alios vicit cunctos Bellinius ingens,

Jam minor, & primum dat tibi jure locum.

Verum O! sed tanto defunt sua verba dolori!

Morte cadis, solitus rumpere mortis iter.

Ergo vale lux Scotigenum, Princepsque Medentum,

Musarum columen deliciæque vale.